

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Corsicaans Avonturier

Nr 2161

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Een Corsicaans Avonturier

HOOFDSTUK I

DE HINDERLAAG

Op een mooie ochtend in het begin van de lente, terwijl het in meer noordelijk gelegen landen nog echt winterweer was, had zich op het marktplein van Ajaccio, de hoofdstad van Corsika, een vrolijk troepje toeristen verzameld, dat vol ongeduld scheen te wachten op het ogenblik, waarop een gezamenlijke tocht naar een

der schoonste gedeelten van het geboorte-eiland van Napoleon Bonaparte een aanvang zou nemen.

Reeds vroeg in de ochtend straalde de zon haar warmte uit, de natuur was in dit gezegende oord reeds lang ontwaakt, allerwege groeiden en bloeiden de tamarinden, de citroenbomen, de ahorns en de dwergeliken.

De lucht was vervuld van het aroma der wijndruif, van de tomaat en van de vanille, die niet ver van Ajaccio op de helling der bergen in weelderige overvloed groeiden.

De toeristen, ongeveer twintig in aantal, waren in de vrolijkste stemming, want alles beloofde een heerlijke dag.

Zij hadden goed ontbeten in een der eerste hotels aan het grote marktplein gelegen en het reisbureau, dat voor hen zorgde, had alles uitstekend georganiseerd.

Het troepje was samengesteld uit verschillende nationaliteiten, en men vond er luidruchtige Spanjaarden, geestdriftige Fransen, flegmatieke Engelsen en een kauwgum kauwende Amerikaan onder.

En dan was er nog een paar, dat zich al heel weinig met de anderen had bemoeid, en zelfs ternauwernood oog scheen te hebben voor de vele schoonheden, welke de ijverige gids van het reisbureau hen deed opmerken.

Dat was eigenlijk niet zo verwonderlijk, want het was een pas gehuwd paartje, dat op deze wijze zijn huwelijksreis had ondernomen, maar zich pas te Rome bij het reisgezelschap had aangesloten.

De man heette Douglas Keystone.

Hij was een forse, knappe figuur, met een door de zon gebruind gelaat, die niet lang geleden zijn aanstelling als Engels Staatsingenieur had ontvangen.

Zijn vrouwtje was nog zeer jong, en de bevalligste blondine, welke men zich kan voorstellen, met goudblond haar, grote blauwe ogen en een mooi figuurtje, dat uitstekend uitkwam in het wilinnen deux-pièces dat zij die ochtend droeg.

Het was ongeveer acht uur, en reeds begonnen de reizigers een weinig ongeduldig te worden, toen er, met een sierlijke zwaai, een grote reiskoets, door vier paarden getrokken, het plein kwam opzwenken.

Het voertuig werd onmiddellijk ge-

volgd door een tweede, eveneens met vier paarden bespannen rijtuig, bestuurd door de beste koetsiers, waarop het reisbureau de hand had weten te leggen.

Een scherp oog en een vaste hand waren wel nodig in dit land met zijn steile, bochtige en smalle wegen, aan de ene zijde grenzend aan de rotswand, terwijl aan de andere kant een onpeilbare afgrond gaapte, waarop iedere misstap van een der paarden de noodlottigste gevolgen na zich kon slepen.

De paarden waren klein maar sterk, behendig als klipgeiten, die nimmer last hadden van duizeligheid, en als gemzen tegen de steile rotswanden opklauterden.

De beide reiskoetsen werden met gejuich door het vrolijke gezelschap ontvangen, dat dadelijk de twee voertuigen begon te bestormen.

En nu was het ogenblik aangebrouken, waarop de gids, die het reisgezelschap tot Ajaccio steeds had vergezeld, tijdelijk afscheid zou nemen van de toeristen. Zijn plaats werd door een inheemse gids, die uitstekend bekend was met de wegen in het gebergte ingenomen.

Het was een kleine, maar stevig gebouwde Corsikaan met een gebronsd gelaat, schitterende zwarte ogen, een martiaal opgedraaide zwarte knevel, en gekleed in het schilderachtige gewaad der bergbewoners, een rood hemd, waarvan de kraag geopend bleef, een kort, fluwelen wambuis, donkergroen met zilveren knopen, een breed, vuurrode gordel, waarin een kort mes in een schede stak, een korte lederen broek, die juist tot aan de knie reikte, grove wollen kousen, waarvan echter slechts een klein gedeelte te zien was, daar de man zeer hoge, linnen slobkousen droeg, en stevige, met spijkers beslagen schoenen. Zijn gitzwart haar was gedekt met een puntige vilthoed, versierd met een haneveer.

Met de vlugheid van een aap klom Farruccio zo was de naam van de gids

naast de koetsier van de eerste reis-koets, en dadelijk daarop stelde de stoet zich onder luid zweepgeknal in beweging.

Douglas Keystone en zijn jonge vrouw hadden een plaats gevonden op het voorste rijtuig, vlak achter de koetsier, die, op zijn hoge zetel gezeten, met vaste hand zijn paarden men-
de.

Zij zaten hand in hand, slechts nu en dan een enkel woord wisselend, verzonken als zij waren in de aanblik van het verrukkelijke landschap.

Maar eensklaps klonk de stem van een Amerikaanse fabrikant, die in de oorlog veel geld had verdiend, Harris Lang geheten, die uitriep:

— Ik zou toch wel eens willen weten, of wij nog een ontmoeting met rovers zullen hebben!

Weliswaar geloofde eigenlijk niemand oprecht aan het bestaan van die Corsikaanse bandieten, maar toch voelden zij zich niet geheel en al gerust, want de grote dagbladen hadden in de laatste dagen berichten gepubliceerd, die niet zeer aangenaam luiden voor al degenen, die voor hun genoegen op Corsika reisden.

Keystone had zich een weinig voorovergebogen, zodat de koetsier hem kon horen, en vroeg deze, in tamelijk goed Italiaans:

— Zeg eens eerlijk, vriend, gelooft gij aan de mogelijkheid van een ontmoeting met struikrovers? Spreek maar ronduit!

— Het is hier wel eens onveilig, mijnheer, maar ik geloof niet onveiliger dan overal elders op het platteland.

— Kent gij hier goed de weg? vroeg Keystone verder.

— Zo goed als men maar verlangen kan, tot over een paar uren, mijnheer.

— Dan niet meer? vroeg de Engelse ingenieur verwonderd.

— Neen, dan niet meer! De wegen die door het gebergte lopen, en die allen goed bereikbaar zijn, zijn talrijk, en ik zou er gemakkelijk kunnen ver-

dwalen. Juist daarom hebben wij een betrouwbare gids meegenomen.

— Maar als gij dan de weg daarginds niet goed kent, waarom zouden wij dan verder gaan? vroeg Ellen Keystone, een beetje ongerust.

— Omdat dan juist verreweg het schoonste gedeelte van de route begint, madame, antwoordde Farrucio in plaats van de koetsier, die op dat ogenblik al zijn aandacht nodig had bij zijn paarden, daar de weg een buitengewoon scherpe bocht maakte, een zogenaamde haarspeldbocht.

Hij had zich half omgewend, en keek de jonge Engelse vrouw met zijn vurige ogen vlak in het gelaat, maar dadelijk daarop wendde hij zich weer af, terwijl het jonge vrouwtje een weinig verschrikt en verlegen zich tegen haar echtgenoot aandrukte, die even de wenkbrauwen gefronsd had, toen hij de al te vrijpostige blik van de gids opving.

Maar Keystone zelf noodzaakte de man zich weer om te draaien, want na enige ogenblikken vroeg hij, terwijl hij Farrucio op de schoo-
der tikte:

— En gij zelf, Farrucio, kent gij hier de weg goed?

— Ik zou hier zelfs des nachts niet verdwalen, Signor, antwoordde de gids op trotse toon.

— En... wat denkt gij van de rovers?

— Praatjes, Signor, geloof mij! Zij bestaan alleen in de verbeelding van opgewonden reizigers; ik zou mij maar niet ongerust maken als ik u was!

— Ik maak mij ook volstrekt niet ongerust, hernam de jonge ingenieur op kalme toon, ik ben gewapend, ik heb een zeer goede revolver in mijn zak en ik zou er gebruik van maken in geval van nood, dat verzeker ik u!

— Een uitstekende voorzorgsmaatregel, Signor, maar ik denk dat hij geheel en al overbodig zal blijken!

Hij wendde zich weer tot de koetsier, om deze iets te zeggen, en weer waren zijn blikken snel over het te-

der blozende gelaat van de jonge ingenieersvrouw gevlogen.

Intussen werd het landschap steeds bergachtiger, en de weg rees zacht, maar geleidelijk. Bij iedere kromming werden kreten van bewondering hoorbaar, geuit door de reizigers, die verrukt waren over het schone uitzicht.

Maar reeds brak het uur van de lunch aan, en de eerste halte werd gehouden in het midden van een dicht bos van pijnbomen. Spoedig was ieder op het zachte mos gezeten, en werd men door de hotelbedienden, die waren meegegaan, van het nodige voorzien, om de inwendige mens te versterken.

Het was twee uur, toen de reiskoetsen zich opnieuw in beweging stelden.

Nu werd het landschap steeds woester en onherbergzaam; naakte, spitse rotsen strekten zich langs de weg uit, en verhieven hun toppen tot in de wolken, zo hoog dat daarboven de sneeuw slechts gedurende weinige weken in het jaar geheel smolt.

Met woest geraas stortte zich hier en daar een bergstroom in de afgrond, en de plantengroei beperkte zich hier bijna uitsluitend tot lorkebomen, dennen, pijnbomen en dwergeiken.

Het was drie uur, toen de terugtocht aanvaard werd, en men zou thans recht door rijden, en zich slechts een half uur ophouden in een kleine osteria of wijnhuis, teneinde daar het middagmaal te gebruiken.

Uren achtereen was er geen levende ziel te ontdekken geweest, maar laat in de namiddag vertoonde zich toch een bezield wezen: hoog in de lucht zweefde een grote vogel, een gier, die snel daalde, en blijkbaar met zeer kwade bedoelingen bezield was aangaande de indringers, die het gewaagd hadden zijn gebied te ontheiligen door hun aanwezigheid.

Het duurde niet lang of zijn rauw gekras was duidelijk hoorbaar boven het geratel der wielen uit, en de reusachtige vogel daalde nog altijd lager, totdat enkele dames reeds kreten van schrik begonnen te slaken.

— Wacht eens, wij zullen die sinjeur wel verjagen! riep Douglas Keystone uit.

Hij had zijn revolver uit zijn zak getrokken, en vervolgde opgewonden:

— Ik wil toch eens zien of mijn hand vast genoeg is om die roofvogel in de vlucht en onder het rijden te kunnen raken!

— Op veertig pas afstand? Ik wed tien tegen een met u, dat gij het niet kunt! riep de Amerikaan uit, wiens wedhartstocht was ontwaakt.

— Top! riep Keystone terug, die geen Engelsman had moeten zijn, wanneer hij de weddenschap niet dadelijk had aangengmen.

Hij hief zijn revolver op, mikte op de gier, en trok de haan over. Het wapen ketste. Keystone slaakte een kreet van ongeduld en drukte nogmaals af en weer was niets anders hoorbaar dan het slaan van de haan, die met kracht neerkwam.

Met een vlugge beweging opende Keystone het magazijn en zijn gelaat kreeg een angstige uitdrukking. Alle kamers waren ledig; de patronen waren uit het wapen verdwenen!

Als een bliksemstraal ging het korte gesprek, dat hij zoeven met de gids gevoerd had, de jonge ingenieur door het hoofd.

Maar juist toen hij hem de hand op de schouder wilde leggen, klonken er luide kreten, die de koetsier noopten zijn paarden uit alle macht in te houden, zodat de lemoenpaarden schichtig begonnen te steigeren, en de strengpaarden bijna van de weg raakten. Plotseling werd op het rijtuig een schot gelost, dat onmiddellijk door verscheiden andere gevolgd werd.

De beide wagens bevonden zich juist op dat tijdstip ongeveer in het midden van een nauwe rotskloof, waarvan de hellingen met talrijke dichte bosjes bedekt waren, en eensklaps schenen die hellingen als het ware te leven van donkere gedaanten, allen met geweren en dolken bewapend, die plotseling te voorschijn waren gesprongen,

en waarvan er enigen de paarden bij de teugels hadden gegrepen, terwijl de anderen de dodelijk ontstelde reizigers in bedwang hielden.

Met een kreet van woede wilde Keystone zich op Farrucio werpen, maar glad als een aal ontworstelde de gids zich aan zijn greep, en behendig als een aap klom hij naar beneden, zich het volgende ogenblik bij de mannen voegende, die de reiskoetsen hadden aangevallen.

Boven het rumoer, het gevloek der

koetsiers, het hysterisch gegil van enige vrouwen en de daverende verwensingen van de Amerikaan uit, klonk toen een bevelende stem, die een scherpe klank had, en in goed Engels riep:

— Handen op! Wie zich verroert is een kind des doods!

De toeristen waren in handen van Corsicaanse bandieten gevallen.

En de man, die deze woorden geroepen had, was Romanetti, de befaamde roverhoofdman.

HOOFDSTUK II

HET AVONTUUR IN DE BERGEN

Er was bijna niemand die het bevel van de roverhoofdman durfde weerstreven.

Een Spanjaard waagde het, een greep naar zijn zak te doen, naar hij meende ongemerkt; het volgende oogenblik tuimelde hij van de reiskoets omlaag, door een kogel in het hoofd getroffen.

Wat de koetsiers betreft, zij zaten doodsbleek en bevend op hun hoge zeltels, en hadden in hun angst de teugels laten schieten, zonder een lid te durven verroeren.

Dezelfde stem van zoeven beval hun, thans in het Italiaans, hun plaatsen te verlaten, aan welk bevel zij sidderend gehoor gaven, terwijl zij, als door bijgelovige vrees bevangen, zacht jammerden:

— Romanetti! Signor Romanetti!

Dadelijk werden hun plaatsen ingenomen door twee der bandieten, die de teugels grepen.

Nu ging het langzaam verder, en het was zeker een vreemd gezicht, die twee koetsen daar door de nauwe rotskloof te zien rollen, beladen met toeristen, die allen de handen hadden opgeheven, en vergezeld door en zestigtal bandieten in hun schilderachtige kledij, die met de rijtuigen meeliepen, en de reizigers met hun geweren en revolvers in bedwang hielden.

Spoedig echter werd de bergkloof verlaten, waarna de beide rijtuigen een zijpad insloegen, een soort holle weg, waar nauwelijks ruimte was voor de grote wagens, terwijl de bandieten de beide voertuigen steeds van nabij bleven volgen.

De reizigers hadden zich onderworpen en in angstige spanning, zwijgend, wachtten zij hun verder lot af.

Zij begrepen nu wel, dat de gids in dienst was geweest van een stoutmoedige bandiet, die aan het hoofd stond van een talrijke bende, en die de koetsiers met opzet tijdens de terugtocht langs wegen, die hij alleen kende, naar deze verlaten rotskloof had gebracht.

Reeds brak de schemering aan, en tussen steile rotswanden begon het donker te worden.

De tocht duurde slechts kort. Want eensklaps eindigde de kloof en liep uit op een dalkom, weelderig begroeid, en zo ruim dat een gehele legerdivisie er met gemak had kunnen manoeuvreren.

De weg hield hier ook eensklaps op, en slechts enige smalle paden voerden door het dal naar de overzijde, en verloren zich weer tussen de hoge heuvels, welke de vallei aan alle kanten insloten.

En in het midden van deze dalkom, uitstekend beschermd tegen elke overval, was een soort kamp gevestigd, bestaande uit kleine tenten van bruin linnen.

De gids, die vooruit was gegaan, stiet nu een luide, eigenaardige kreet uit, die bedriegelijk veel geleek op het krijzen van de bergarend, en aanstonds verscheen er een drietal mannen, die zonder zich te overhaasten, naderbij kwamen.

In tegenstelling met de overige bandieten waren dezen op moderne wijze en zelfs chic gekleed in een nauwsluitend grijs geruit rijcostuum, een wijde rijbroek, hoge, gele laarzen, het hoofd gedekt met een flambard.

De middelste der beide mannen trok onmiddellijk de aandacht door de bevelende blik zijnere ogen, zijn trotse houding, en zijn bleek, niet onknop gelaat, met de donkere, schitterende ogen, het gepommadeerde, brutaal opgestreken kneveltje, en de rechte, klasiek gevormde neus.

Zijn vingers pronkten met verscheidene ringen, en in zijn das stak een grote juwelen speld. Die man was Romanetti, de befaamde bandiet, de schrik van Ajaccio, en de beide anderen waren zijn luitenants, Carbuccia en Livretto.

Toen Romanetti dicht genoeg genaderd was om zich verstaanbaar te kunnen maken, begon hij in het Frans:

— Dames en heren! Het doet mij leed dat ik op deze wijze uw genoegen heb moeten bederven, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Wees zo goed, een voor een omlaag te komen, en deponeer uw kostbaarheden en uw geld in de zak, waarmee een van mijn luitenants zal rondgaan! Ik zou u aanraden geen poging tot verzet te wagen, anders zoudt gij Romanetti van een andere kant leren kennen! Ik versta geen scherts, en wie zich tegen mij durft verzetten verspeelt zijn leven.

— De dames hebben natuurlijk de voorrang! En haast u een weinig, wij gaan ons kamp opbreken!

Een paar bandieten traden naar voren, hun revolver dreigend opgeheven, en doodsbleek daalde de eerste dame langs de ladder, die tegen een der rijtuigen was neergezet, omlaag.

Met een zak, die hij met beide handen openhield, trad Livretto hoffelijk buigend op haar toe, en met bevende hand maakte de arme toeriste haar juwelen oorknopjes los, liet ze in de zak vallen, en voegde er daarna een gouden halsketting, een fraai bewerkt polshorloge, en enige ringen aan toe.

Een tweede dame daalde niet zonder moeite van het laddertje af, want zij was zeer corpulent en buitengewoon nerveus.

Luid snikkend begon zij reeds onder het lopen haar armband van dikke gouden schakels los te maken, die zij in de geopende zak liet vallen, waarop een paar ringen, een gouden beursje en nog enkele andere sieraden volgden.

De derde dame die aan de beurt kwam, was Ellen Keystone, het pas gehuwde ingenieersvrouwkje.

Douglas wilde haar aanstonds volgen, maar dadelijk werden er twee revolvers op hem gericht en een dreigende stem beval:

— Blijf waar gij zijt, of het zou u berouwen! En zo moest de ingenieur het, bleek van woede, aanzien, dat de verradelijke gids Farrucio met een glimlach om de lippen buigend naar voren trad, en zijn jonge vrouw behulpzaam was bij het afdalen van de ladder.

Zodra zij op de grond was aangekomen, rukte Ellen zich haastig los, liep snel op Livretto toe en wierp haar kostbaarheden in de zak: een eenvoudig gouden horloge, een smalle ring met een klein steentje en een zilveren halsketting.

Er volgden nog een paar dames, waarvan er een voor enige duizenden ponden sterling juwelen bleek te dragen, en daarop kwamen de heren aan de beurt, die hun portemonnaies en portefeuilles moesten tonen, en onder

het toezien oog van Romanetti, die, met de handen in de zijde gesteund, kalm een sigaar stond te roken, in de zak moesten ledigen.

Binnen een half uur was alles afgelopen maar toen waren de reizigers totaal leeggeschud.

Nu sprak Romanetti opnieuw, terwijl hij langzaam zijn blikken in het rond liet dwalen:

— Mocht er thans nog iemand onder u zijn, die niet alles heeft afgedragen, dan zou ik die persoon ten sterkste aanraden, zijn of haar verzuim alsnog te herstellen. Want niets ontgaat mij en ik zal het binnen enkele uren weten, als een uwer mij bedrogen heeft! En mocht dat het geval zijn, dan zal mijn wraak hem op vreselijke wijze treffen!

Een ogenblik bleef het stil, en toen trad schoorvoetend, bleek en bevend, een heertje te voorschijn, dat zich van het zwijgend bijeenstaande groepje toeristen losmaakte, zijn vest ont-knoopte, en uit een binnenzak een eenvoudige portefeuille van zwart zeildoek nam, daaruit een pakje bankbiljetten haalde, en dit in de zak wierp. Romanetti liet een kort lachje horen en zei:

— Zo mag ik het zien! Ik merk dat mijn aansporing een goede uitwerking heeft gehad! Nog iemand die zich van geld of sieraden moet ontlasten? Niemand? Nu, dan zal ik het genoeg moeten derven, u langer in mijn gezelschap te houden; gij kunt uw rijtuigen weer bestijgen, en gaan waarheen gij wilt! De gids, Farrucio, zal u weer naar een punt van de weg terugbrengen, vanwaar de koetsiers, zonder opnieuw te verdwalen, nog vóór de nacht valt, Ajaccio zullen kunnen bereiken.

De roverhoofdman maakte een diepe buiging, keerde zich toen om, en begaf zich weer naar zijn kamp, in gezelschap van zijn beide luitenants, waarvan Livretto nog steeds de zak droeg, waarvan het gewicht hem een tevreden grijnslach ontlokte.

Terwijl de reizigers zeer teneergeslagen, maar verheugd dat zij er in ieder geval het leven hadden afgebracht, weer in de reiskoetsen stegen, begaf Farrucio zich naar het kamp, ont-kluisterde een van de paarden en begon het te zadelen.

Farrucio wierp zich in het zadel, gaf zijn paard de sporen, plaatste zich aan het hoofd van de kleine stoet, en beval:

— Voorwaarts!

De twee reiskoetsen stelden zich in beweging, en het duurde niet lang of zij hadden de rotskloof bereikt, waar de overval had plaats gehad, en waar reeds de duisternis hand over hand toenam.

In stap ging het nu verder, totdat een tamelijk brede weg was bereikt.

Farrucio reed nog altijd vooruit, en de koetsiers hadden niets anders te doen, dan hem te volgen.

Bij een splitsing van de weg, nadat er ongeveer een half uur verstreken was, hield de gids zijn paard in, bracht het tot dichtbij de eerste reiskoets, en zei op korte toon:

— Sla deze weg in, koetsier, volg hem over een afstand van ongeveer twintig minuten, totdat gij terzijde van de weg, links, een groot kruisbeeld aantreft. Daar splitst zich de weg opnieuw. Gij moet de rechtse weg kiezen, en deze zal u binnen een uur weer naar Ajaccio terugvoeren.

Reeds wilde de koetsier de zweep over de paarden leggen, maar Farrucio, wiens donkere ogen in de halve duisternis schitterden, riep uit:

— Nog een ogenblik! Ik moet nog eerst afscheid nemen van een der signora's! Ik geef niet om goud en juwelen, behalve om het goud van haar lokken! Kom, signora, gij wilt mij zeker wel een kus ten afscheid geven, nietwaar?

De bandiet had zich in de stijgbeugels opgericht, en hij kon nu met de rechterarm gemakkelijk tot aan de bovenzijde van de reiskoets reiken. Hij greep, voor zij er op verdacht was, Ellen om het middel, en wilde haar een

kus op de lippen drukken. De jonge vrouw slaakte een kreet, van afschuw, en als een getergde leeuw sprong Douglas, die naast haar zat, op, en wilde Farrucio bij de keel grijpen.

Het volgende speelde 'zich in een ondeelbaar oogenblik af.

De bandiet liet de jonge vrouw een oogenblik los, trok bliksemsnel zijn revolver, en loste een schot op de jonge

ingenieur, die met een doffe kreet achterover zonk, de hand op de borst gedrukt.

Vervolgens vatte hij opnieuw Ellen, die een luide kreet van ontzetting en smart had geslaakt, om het middel, rukte haar van de koets, zette haar voor zich, liet zijn paard een volte maken, gaf het dier de sporen, en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK III

ONVERWACHTE HULP

Aan een achtervolging was natuurlijk niet te denken,

Gelukkig was er onder het gezelschap een geneesheer, die zich aanstonds met de zwaargewonde ingenieur bemoeide, hem naar het binnenste van een der koetsen liet dragen, en hem daar zo danig neervlijde op eer der brede banken, dat de gewonde zo weinig mogelijk last zou ondervinden van het schokken van het rijtuig waarop hij last gaf zo snel mogelijk naar Ajaccio terug te keren.

De koetsiers reden zo snel mogelijk, en om elf uur in de avond werd ten slotte Ajaccio weer bereikt.

Het spreekt vanzelf dat deze terugkeer der berooide reizigers in hun hotel de grootste opwinding veroorzaakte.

De Franse geneesheer, na er voor te hebben gezorgd, dat Keystone naar het ziekenhuis was overgebracht, snelde dadelijk naar de politie en stelde een aanwezige commissaris op de hoogte, die met gefronste wenkbrauwen en op elkaar geknepen lippen toelusterde, even de schouders ophaalde en ten antwoord gaf, dat hij alles zou doen wat er te doen viel, maar dat de kans al zeer gering moest worden genoemd, Romanetti of een van zijn medeplichtigen in handen te krijgen.

Alles behalve voldaan door dit ant-

woord, begaf de geneesheer, Chabert geheten, zich weer naar het hotel, en vond daar de reizigers in het restaurant verzameld, waar juist enige vreemdelingen waren binnen getreden, blijkbaar Engelsen, die zoeven waren aangekomen in een reusachtige tour-auto, die met moeite een plaatsje had gevonden in de tot een garage ingerichte stallen, die bij het hotel behoorden.

Een hunner was een krachtig gebouwd man, rijzig en slang van middel; met energieke gelaatstrekken, en doordringende grijze ogen, gekleed in een grijs sportcostuum.

Van zijn metgezellen was de een ongeveer een hoofd kleiner dan hij, de ander bijna een half hoofd groter.

De eerste had een jong, blozend gelaat, waarin twee helderblauwe ogen schitterden, de ander was gebouwd als de Farnesische Hercules, met machtige ledematen, vuisten als smidshamers, een nek als een stier en schouders, die in staat leken de allertzwaarste vrachten met gemak te kunnen torsen.

Zij waren blijkbaar rijk, want de hotelhouder behandelde hen met grote onderscheiding.

Ook waren zij tamelijk hongerig naar het schein, want een kelner dek- te een tafeltje voor hen, waarop spoe-

dig een paar schotels dampten, en enige flessen wijn gereed stonden, om met hun inhoud de dorstige kelen der drie reizigers te laven.

De reizigers hadden volstrekt geen reden om hun stemmen te dempen, integendeel, zij spraken aanvankelijk allen luid door elkaar, en zo duurde het slechts weinige minuten of de drie vreemdelingen waren volkomen op de hoogte van hetgeen er die dag met de ongelukkige toeristen was voorgevallen.

Zij spraken even op zachte toon onder elkaar en toen stond de man met de grijze ogen op van zijn tafeltje, legde zijn servet neer, ging op het groepje toeristen toe, die aan de grote tafel hadden plaats genomen, tegen een stoel leunden, of zenuwachtig heen en weer liepen, en zei met heldere, duidelijke stem:

— Neem mij niet kwalijk, dames en heren, dat ik ongevraagd uw gezelschap zoek, maar ik stel zeer veel belang in hetgeen gij hier onder elkaar bespreekt. Ik wil er geen geheim van maken, dat het doel van mijn verblijf en dat van mijn beide vrienden op Corsika er in hoofdzaak op gericht is, eens kennis te maken met de roverhoofdman, wiens naam ik zoeven hebben noemen. Zou een van u allen, die het minst opgewonden is, mij een aaneengeschakeld verhaal van uw wedervaren kunnen doen?

Dr. Chabert trad dadelijk naar voren, en zei op rustige toon:

— Ik geloof wel te mogen zeggen, mijnheer, dat het voorval mij het minst van allen heeft aangegrepen. Ik ben geneesheer, de bandieten hebben mij slechts een paar honderd francs kunnen afnemen en ik ben nog al flegmatisch uitgevallen. Ik wil u dus gaarne mededelen wat er geschied is. Maar mag ik eerst weten met wie ik de eer heb?

— Ik ben graaf Palmhurst, uit Londen, en daarginds zit mijn vriend Sir Henry Grasham en mijn chauffeur.

— Mijn naam is Jules Chabert, uit Parijs.

En nu begon hij graaf Palmhurst, zonder iets over te slaan, maar ook zonder nodeloze omhaal, het verhaal van de blijkbaar zorgvuldig voorbereide overval te doen.

De Engelse graaf, die aan tafel had plaats genomen, luisterde zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, toe, slechts nu en dan de wenkbrauwen fronsend.

Toen het verhaal uit was, heerste er enige ogenblikken stilte, waarna graaf Palmhurst vroeg:

— U hebt u dus tot de politie, of beter gezegd tot de gendarmerie gewend?

— Inderdaad, mylord.

— En mag ik weten, hoe men daar uw mededeling ontving?

De geneesheer haalde de schouders op, en antwoordde:

— Ik heb de indruk gekregen, mylord, dat ik mij de moeite wel had kunnen besparen. De aanwezige commissaris beloofde mij, dat hij dadelijk een onderzoek zou instellen, maar met een uitdrukking op zijn gelaat, die duidelijk te kennen gaf, dat hij die pogingen reeds bij voorbaat als mislukt beschouwde.

— Als een staaltje van zekerheid, waarmede Romanetti hier optreedt, wil ik u slechts mededelen, dat hij niet lang geleden een van zijn eigen paarden heeft laten meelopen in een race en dat paard won! Dat laatste is echter niet zo verwonderlijk, want hij had te kennen gegeven, dat hij de eigenaars der andere paarden eenvoudig over hoop zou schieten, wanneer zij het mochten wagen, hem de voorrang te betwisten. Overigens is Romanetti een zeer intelligent man, en dat moet hij ook wel zijn, want er behoort heel wat schranderheid en koelbloedigheid toe, telkens opnieuw de strikken te ontgaan, welke de gendarmes hem spannen. Want ik moet ter ere van deze politiebeambten zeggen, dat zij de moed nooit opgeven, en telkens opnieuw hun vallen uitzetten, ook al zijn zij overtuigd, dat het hun bitter weinig

zal baten, omdat Romanetti op een geheimzinnige wijze telkens lucht van hun plannen krijgt.

— Maar gij spreekt bijna op een toon, mylord, alsof die man een held is, alsof hij onze sympathie verdient! riep een der Spanjaarden op verontwaardigde toon.

— Dat is verre van mij! Romanetti verdient niet meer sympathie dan ieder stoutmoedig man, die de strijd heeft aangebonden met een aanzienlijke overmacht. Dat is alles. Hij is wreed, hij heeft verscheidene mensen met eigen hand doodgeschoten, eenvoudig omdat zij hem dwarsboomden, en hij maakt geen onderscheid tussen rijken en armen; hij ontsteelt zowel de rijke, oude dame haar juwelen als de arme ossendrijver zijn gouden oorringen, want alles is hem welkom. Daarentegen heb ik mij laten vertellen, dat hij menigmaal flinke giften schenkt aan liefdadige instellingen of aan arme drommels, die hem om hulp komen smeken, maar in dat laatste geval is het noodzakelijk, dat zij zijn ijdelheid weten te vleien, want Romanetti heeft het grote gebrek, dat hij zeer overtuigd is van zijn eigen waarde en moed. Maar ik geloof dat wij er niet verstandig aan doen, hier over de man te praten, en aldus kostbare tijd verliezen.

— Wat bedoelt gij daarmee, mylord? vroeg Dr. Chabert.

— Wel, die schurk van een gids heeft de vrouw van een jonge Engelse ingenieur ontvoerd, die gijzelf zwaar gewond naar het hospitaal heb gebracht. Moeten wij dat rustig toelaten?

De Franse geneesheer plukte zenuwachtig aan zijn grijs puntbaardje, en antwoordde:

— Ik erken dat het vreselijk is, maar ik kan helaas niet inzien, hoe wij in staat zouden zijn, de ellendeling te achterhalen, mylord, en natuurlijk zal die schurk van een Farrucio zich met de ongelukkige, geschaakte vrouw weer bij de bande hebben gevoegd.

— Dat is nog zo zeker niet, hernaam de graaf hoofdschuddend. Ik vermoed

namelijk, dat Romanetti, volstrekt niet zal toelaten dat een van zijn mannen, wie het dan ook zijn mag, met een dusdanige oorlogsbuit zijn kamp betreedt. Er heerst een zeer strenge tucht onder zijn volgelingen, en die zou zeker worden aangerand en ondermijnd, wanneer de bandieten vrouwen in het kamp brachten goedschikts of kwaadschikts.

— Dan zal het des te moeilijker zijn, het spoor van Farrucio terug te vinden! riep Dr. Chabert uit. En wat Romanetti betreft, hi, was door minstens zestig rovers vergezeld, en hoe zouden wij, ongewapende toeristen, zelfs aangenomen dat wij hen zouden vinden, iets kunnen uitrichten tegen die tot de tanden gewapende bandieten?

— Met geweld zeker zeer weinig, antwoordde graaf Palmhurst glimlachend. Met list valt er echter misschien meer te bereiken. Er moet echter snel gehandeld worden, en daarom...

De graaf was opgestaan en gaf zijn beide metgezellen, die zich sedert enige ogenblikken eveneens bij het gezelschap hadden gevoegd, een snelle wenk.

— Wat gaat gij doen? vroeg Dr. Chabert nieuwsgierig, terwijl hij de Engelse graaf onderzoekend aanzag.

— Ik wil trachten die ongelukkige vrouw te bevrijden, antwoordde graaf Palmhurst bedaard.

Hij had een blik op zijn horloge geworpen, en ging voort:

— Het is reeds bijna half twee, met mijn auto kan ik om half drie te Bastia, waar mijn vliegtuig staat, zijn, zodat de dag reeds op het punt staat om aan te breken, wanneer ik er mee opstijg. Gij hebt thans niets anders te doen, dan mij zo nauwkeurig mogelijk de plaats te beschrijven, waar de overval plaats had en voor het overige zult gij alles aan mij moeten overlaten. Mislukt mijn zending, dan zult gij het tijdig genoeg vernemen. En zeg mij nu eens hoe het met die ongelukkige, Engelse ingenieur staat.

— Zijn toestand is ernstig, mylord,

maar volstrekt niet hopeloos, antwoordde de geneesheer. De kogel is aan de rechterzijde van de borst binnengedrongen, maar zijn loop is tegengehouden door een der ribben. De chirurg, die aan het ziekenhuis verbonden is, zou nog hedennacht de kogel verwijderen, en wij hebben alle hoop, dat het krachtige gestel van mijnheer Keystone zal zegevieren.

— Hoe zag die Farrucio er ongeveer uit?

— Ik kan geen onderscheid zien tussen al die Italianen, zij zien er allemaal uit als struikrovers, van de eerste minister af tot de schoenpoetser op de hoek van de straat toe. Hij was tamelijk klein, met een bleek gezicht, een verwaand opgedraaid kneveltje en meer kan ik niet van hem zeggen! Hij droeg de kleding der bergbewoners, die gij natuurlijk wel kent!

— Hoe was mevrouw Keystone gekleed?

— In het wit!

— Des te beter; wit is op zeer verre afstand zichtbaar. En nu genoeg gepraat, dames en heren, ik wens u een goede nachtrust, voor zover die mogelijk is na de opwindende gebeurtenissen, waarvan gij zoeven het slachtoffer zijt geworden, en ik hoop dat ik u spoedig nadere inlichtingen zal kunnen geven.

— Staat gij toe dat ik de gendarmerie van uw onderneming op de hoogte breng? vroeg Dr. Chabert, terwijl hij de Engelsman de hand toestak.

— De gendarmerie? Mijnentwege; ik heb er niets tegen dat gij hen op de hoogte brengt, ofschoon ik overtuigd ben, dat ze mij volstrekt niet kan helpen. Zij zal geen stap kunnen doen, of op de een of andere geheimzinnige wijze zal Romanetti het zeer spoedig weten. Misschien is het daarom beter, dat gij haar gedurende de eerste uren onkundig laat van mijn plan.

De graaf drukte de hem toegestoken hand, en een ogenblik later had hij met zijn beide metgezellen het restaurant verlaten.

Hij begaf zich dadelijk naar de stal, waar de auto was ondergebracht, maar toen hij de deur opende, snoven de drie mannen de lucht op, en keken elkaar zwiiggend aan. Toen stak de graaf de hand in de zak, haalde er een zaklantaarn uit, en drukte op het knopje. Een helder schijnsel verlichtte aanstonds de ruimte. Onder de auto, die daar stond, was een donkere plas zichtbaar; het was benzine.

Graaf Palmhurst bukte zich, richtte zich weer op, en zei lakoniek:

— Het benzinereservoir is lek!

— Maar mylord, ik verzeker u, dat de wagen in de beste orde was, toen ik haar hier neerzette! riep de chauffeur uit.

— Het is jouw schuld niet, James, je kunt er volstrekt niets aan doen. Dat lek is natuurlijk door een kwaadwillige hand veroorzaakt en ik moet inderdaad zeggen, dat mijnheer Romanetti goed bediend wordt! Er moet een luistervink in het vertrek zijn geweest, toen ik over mijn plan sprak, een kellner, een bediende, een kamermeisje, een piccolo, wat weet ik, en vijf minuten later werd er een lek in het benzinereservoir gestoken! wel James, hier moet niet gepraat, hier moet gehandeld worden! Dat lek moet dicht!

Zonder iets te zeggen trok de reus zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, liet het benzinereservoir eerst geheel leeglopen, waarbij hij de benzine in een der blikken opving, en begon daarna met grote behendigheid en spoed het lek dicht te solderen, een langwerpig gat met scherpe tanden, hoogstwaarschijnlijk aangebracht door een stoot met een sterk dolkmes.

Intussen onderzochten de beide reisgenoten de banden, en dat was maar goed ook, want het bleek dat de linkerachterband op twee plaatsen met een fijn, scherp mesje bewerkt was, zodat hij zonder enige twijfel onderweg had moeten leeglopen.

Zij namen de band af, plakten hem met grote kunstvaardigheid als lieden die dit werkje menigmaal bij de hand

hebben gehad, zetten hem weer op het wiel, overtuigden zich, dat de beide reservewielen, die in een kist onder plaats lagen, onbeschadigd waren, en een kwartier nadat zij de stal waren binnengetreden, bevond de auto zich weer in reisvaardige staat.

Terwijl de chauffeur de kleren ging halen, die bij de onderneming zeer waarschijnlijk nodig zouden zijn, bleven de beide vrienden bij de auto ach-

ter, ten einde een nieuwe aanslag op de wagen te kunnen voorkomen.

Er vertoonde zich echter niemand, en nadat de reus met een grote stapel kleren was teruggekeerd, en de drie reisgenoten hun jassen en motorkapen hadden aangetrokken, namen zij in de wagen plaats, en even later bevonden zij zich op de weg naar Bastia, een der voornaamste havensteden van Corsika.

HOOFDSTUK IV

EEN BRUTAAL STUKJE

Ja, het was de Grote Onbekende, het was de Gentleman-Inbreker, die zich op dat tijdstip te Ajaccio bevond.

Een van die onweerstaanbare aanvechtingen om deze of gene schone plek van de aardbodem te gaan bezoeken, had Raffles hierheen gevoerd, en ten tijde van de honderdjarige gedenkdag van de dood van de Grote Corsi-kaan had hij behoefte gevoeld het land terug te zien, hetwelk een der merkwaardigste mannen, die er ooit geleefd hebben, had zien geboren worden.

En zoals zo vaak reeds geschied was, liep het vacantiereisje van Raffles ook ditmaal weer uit op een gevaarlijk avontuur, zoals zijn trouwe vriend Charles Brand, die hem als Sir Henry, Grasham, Baronet, vergezelde, zuchtend moest erkennen.

De derde man was niemand anders dan James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die hem letterlijk aanbad, die een levendig aandeel had genomen in verschillende gevaarlijke ondernemingen van de Grote Onbekende, en die, als het nodig was, gaarne voor de man, die hem het leven had gered, de dood zou zijn ingegaan.

Het begon reeds langzaam te dagen, toen de wagen met grote snelheid over

de tamelijk slechte landweg snelde, die van Ajaccio naar Bastia voert.

En de zon verrees juist boven de kim toen de auto de havenstad binnenreed, waar Raffles haar neerzette in een garage.

Raffles had zijn vliegtuigmachine ondergebracht in een grote, op dat ogenblik leegstaande schuur van plaatijzer, die hem verhuurd was door de eigenaar, en waarvan hij de sleutel bezat.

Deze loods lag een weinig terzijde van de weg, dicht bij de stad, en was zeer gemakkelijk te bereiken.

En hier was « De Duivel der Lucht » de wonderbare vliegtuigmachine van Raffles, ontsproten aan zijn eigen vindingrijk brein en welke de duizelingwekkende snelheid van ruim 800 kilometer per uur kon ontwikkelen, veilig ondergebracht.

Nog liet zich geen levende ziel op wegen of akkers zien, daar het nauwelijks drie uur was en zonder dat iemand er getuige van was, konden de drie mannen het vliegtuig uit de loods naar buiten rollen.

En daar stond nu het sierlijke, ranke vliegtuig, bijna geheel uit aluminium vervaardigd en van een eigenaardig, sierlijk model, op het weiland, hetwelk onmiddellijk aan de schuur grensde.

Henderson keek alles nog eens goed

na, terwijl Brand en Raffles zich overtuigden dat er wapens aan boord waren en nog enige andere voorwerpen, welke ze bij hun gevaarlijke onderneming wel eens nodig konden hebben.

De deur werd weer op slot gedaan en de drie mannen klommen aan boord van de «Duivel der Lucht».

Raffles greep een kleine hefboom, haalde die over en onmiddellijk begon de, door electriciteit in beweging gebrachte schroef, met grote snelheid te draaien.

Over een afstand van nauwelijks vijf meter, schoof het toestel over de ongelijke bodem voort en toen verhief het zich pijlsnel en bijna rechtstandig in de lucht.

Raffles zette direct koers naar het zuiden en het duurde niet lang of hij bevond zich boven het gebergte, hetwelk Corsica bijna over zijn gehele oppervlakte bedekt, van kust tot kust.

Hij hield het toestel op dezelfde hoogte, totdat hij, nauwelijks een kwartier na te zijn opgestegen, wist, dat hij zich ongeveer bevinden moest op de plek, waar de avond te voren de aanval op de beide reiskoetsen had plaats gehad.

Toen begon hij langzaam in grote kringen te dalen, terwijl Brand zijn sterk vergrotende kijker aan het oog bracht, waarmede hij de omtrek zorgvuldig begon af te zoeken.

Opnieuw had Raffles de snelheid aanzienlijk verminderd, die thans tenauwernood 120 kilometer per uur bedroeg. Het gebergte was hier zeer grillig gevormd, woest en schier ontoegankelijk.

Raffles had de hoogte, waarop hij vloog, nauwkeurig berekend, teneinde de hoogste bergtoppen te vermijden en de machine zweefde thans op een hoogte van omstreeks 800 meter.

Zich telkens een weinig verplaatsende in zuidelijke richting, bleef Raffles in grote cirkels rondvliegen, tot Brand eensklaps een kreet liet horen en naar beneden wees.

De «Duivel der Lucht» bevond zich op dat ogenblik boven een languitge-

rekt, maar smal dal, waar zich een riviertje doorheen kronkelde en in het midden van dat dal had Brand door zijn verrekijker een aantal mensen en paarden ontdekt, die geen twijfel hoegenaamd overlieten aangaande hun aard; het kon niet anders, of hij had daar het kamp van Romanetti, de roverhoofdman, ontdekt.

Ook Henderson, die voortreffelijke ogen had, bespeurde al spoedig, zonder een kijker nodig te hebben, het kamp daar beneden.

Brand tikte Raffles even op de schouder, wees naar beneden en riep toen:

— Daar zijn zij, juist onder ons!

Raffles had geen nadere aanwijzing nodig. Hij keek onmiddellijk rond naar een landingsplaats en had die tamelijk spoedig gevonden op een bergplateau, omstreeks een kilometer lang en bijna half zo breed, dat zich terzijde van het dal op een hoogte van 200 m. verhief.

Met grote behendigheid sturend en in grote cirkels dalend, wist Raffles zijn vliegtuig juist boven de hoogvlakte te brengen, die tamelijk vlak bleek te zijn en bedekt was met een veel beloved grastapijt. Spoedig raakten de wielen de grond en enige seconden later was de «Duivel der Lucht» veilig geland.

De drie reizigers waren uit het toestel gestegen en begaven zich thans naar de rand van de hoogvlakte, in de richting, waar Brand het eerst de kampplaats der rovers had ontdekt.

Op de meeste punten was het dal, waarvoor zij zich thans bevonden, zeer dicht begroeid en het bood inderdaad een voortreffelijke schuilplaats op voor Romanetti en zijn mannen, want niet alleen lag het goed verborgen, maar het scheen ook verscheidene uitgangen te hebben, waarvan Raffles en zijn beide tochtgenoten er op zijn minst drie duidelijk konden onderscheiden.

Wegen zag men in het geheel niet en het leek op het eerste gezicht onmogelijk, hier van paarden gebruik te maken. Toch moest dit geschied zijn, daaraan viel niet te twifelen, want

Brand had duidelijk door zijn kijker enige dozijnen paarden rustig bij elkan- der zien grazen.

Zonder tijd te verliezen begonnen de drie mannen, steeds langs de rand van het plateau gaande, te zoeken naar een plek, waar de afdaling zonder gevaar kon plaats hebben en eindelijk hadden zij die gevonden op een punt, waar de helling veel minder steil was en waar een door de natuur gevormd pad naar beneden scheen te voeren.

— Ben je van plan om de vliegma- chine hier achter te laten ?

— Zonder twijfel, antwoordde Raf- fles. Waar zouden wij haar anders moeten laten ? Ik ben overtuigd, dat ons toestel volstrekt geen gevaar loopt, want op de plek waar het thans staat, is het volkomen onzichtbaar voor ieder- een die zich in het dal bevindt.

— Maar de bandieten moeten ons toch in de lucht hebben gezien.

— Zij zullen nog wel slapen, Char- les. Ik erken echter, dat zij natuurlijk wachtposten zullen hebben uitgezet en daar het reeds licht was toen wij daal- den, is de mogelijkheid niet uitgeslo- ten, dat een van die kerels ons gezien heeft, maar dat zij zouden hebben kun- nen nagaan waar wij geland zijn, dat klinkt mij al zeer onwaarschijnlijk in de oren.

Aanstonds werden de nodige maatre- gelen genomen. De drie mannen keer- den naar de vliegmaschine terug, over- deden haar met een grijsgroen, dun, maar voor water ondoordringbaar zeil, zodat het thans nog veel moeilijker zou vallen, het toestel van de grijze rots en de groene bodem te onderscheiden, voorzagen zich van wapens en begon- nen daarna hun gevaarvolle tocht, die voor hen wellicht zeer ernstige gevolgen kon hebben.

Zij richtten hun schreden weer naar het rotspad, hetwelk zij zoeven ontdekt hadden en de afdaling begon.

Afgezien van enige losse rotsblokken en ronde keien, die het gaan over dit pad tamelijk lastig maakten, leverde de afdaling geen gevaar op.

Toch duurde het ruim een half uur voor de drie ondernemende mannen de bodem van de vallei bereikt hadden. En van dat ogenblik af waren zij uit- sluitend aangewezen op hun compas, want bijna onmiddellijk bevonden zij zich onder hoge bomen, die het uit- zicht belemmerden, of wel zij moesten zich een weg banen door hoogopgaand, ruig struikgewas en het was maar goed, dat zij hun lederen motorjassen hadden aangehouden, want velen dier struiken waren voorzien van scherpe doornen.

Het gras kwam hun op sommige plekken tot aan de knieën en een paar malen moesten zij een smalle stroom doorwaden, die om deze tijd van het jaar slechts weinige voeten diep was.

Telkens wanneer zij een lage heuvel moesten beklimmen, namen zij de grootste voorzorgsmaatregelen in acht, want niemand kon zeggen of zich aan gene zijde van de heuvel het kamp van de bandieten niet zou bevinden.

Zo naderden zij langzaam het doel van hun tocht en het was reeds vijf uur in de ochtend, terwijl de zon reeds bo- ven de kim was verschenen, toen Brand, die vooruit ging en zich een weg baande tussen het geboomte van een dicht bos, plotseling stilhield zijn hand ter waar- schuwung ophief en zich ineens op de grond liet vallen, welk voorbeeld on- middellijk door zijn beide metgezellen werd gevolgd.

— Wat is er ? vroeg Raffles op zachte toon, zodra Brand hem weer bereikt had.

— Wij zijn er, antwoordde de jonge man op zachte toon. Ik heb een van hun schildwachten gezien, op geen honderd passen hier vandaan. Hij zit met zijn rug tegen een boom geleund zijn pijp te roken.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen :

— Het is bijna zeker dat de bandie- ten thans allen ontwaakt zijn en er valt natuurlijk niet aan een overrompeling te denken. Dat is ook nooit mijn doel geweest. Ik wil eens ronduit met die Romanetti spreken en hem verzoeken,

die schelm van een Farrucio te bevelen, de jonge vrouw die hij ontvoerd heeft, aan ons uit te leveren.

Brand had moeite een kreet van verbazing te onderdrukken en daarop vroeg hij op een toon van ongeloof :

— Ben je dat werkelijk voornemens? En denk je dat het iets zal helpen? Geloof je werkelijk dat Romanetti ons ongemoeid zal laten gaan ?

— Dat laatste kunnen wij in ieder geval afwachten, antwoordde Raffles en ik zie niet in, wat die roverhoofdman er bij zou kunnen verliezen, door ons althans behoorlijk antwoord op onze vraag te geven.

Brand wilde nog een opmerking maken, maar een gebaar van Raffles legde hem het zwijgen op en deelde op zachte toon enige bevelen uit; daarop slopen de drie mannen, waarbij Raffles en Brand vooruit gingen, op de niets vermoedende schildwacht toe.

De man scheen geen ogenblik te vermoeden dat er enig gevaar kon dreigen en hij bleef rustig zijn pijpje roken, nu en dan voor zich uit op de grond turend.

De bodem steeg onmerkbaar en Raffles begreep, dat het kamp zich waarschijnlijk zou bevinden aan de andere zijde van de lage heuvel, op welks top de schildwacht zijn plaats had gekozen.

Toen Raffles, die vooraan ging, ternauwernood vijf meter van de man verwijderd was en door het hoge gras op hem toekroop, scheen de bandiet eindelijk onraad te bespeuren.

Hij wendde het hoofd snel om in de richting, vanwaar hij enig gerucht had menen te horen en op hetzelfde ogen-

blik greep hij met een kreet van woede naar zijn geweer, dat onder het bereik van zijn hand met de loop tegen een boom leunde.

Maar Raffles was vlugger geweest. Reeds was zijn revolver dreigend op het hoofd van de schildwacht gericht en bevelend klonk het :

— Beweeg je niet, of je bent een kind des doods.

Raffles had Frans gesproken en de bandiet bleek deze taal voortreffelijk te verstaan, want hij liet snel de hand zakken, welke hij reeds naar zijn geweer had uitgestrekt.

Brand was opgesprongen, ijde op het wapen toe, nam het met een vlugge beweging weg en ontladde het, terwijl Raffles de rover steeds met zijn revolver in bedwang hield.

— Neem hem ook zijn revolver maar af, zei Raffles, ditmaal in het Engels en het volgende ogenblik zag de schildwacht zich zijn zware zesloops revolver ontnemen, die hij in de achterzak van zijn lederen broek droeg.

— Ziezo, nu kunnen wij praten, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij zich tot de bandiet wendde, die hem met opeengeklemd kaken van onder zijn borstelige wenkbrauwen aanstaarde. Je houdt ons zeker voor politie-beambten ?

— Wat zouden jullie anders zijn ? bromde de bandiet nors.

— Een vergissing, waarde vriend, wij zijn eenvoudig toeristen, die gaarne eens zouden willen praten met uw werkgever, mijn Romanetti.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR DER ONTVOERDE VROUW

De bandiet keek Raffles aan, alsof hij zijn oren niet vertrouwde en herhaalde toen langzaam :

— Gij wilt Romanetti spreken? Hier? Op dit ogenblik?

— Zoals gij zegt, waarde vriend, gaf Raffles ten antwoord.

— En is dit dan de wijze, waarop gij dat doel tracht te bereiken? hernam de bandiet honend.

— Ik erken dat mijn wijze van optreden wellicht een weinig ongewoon is, hernam Raffles lakoniek, maar ik vreesde, dat gij wel eens zoudt kunnen weigeren aan ons verzoek gevolg te geven, om ons naar Romanetti te geleiden.

— Dat zou ik zeker ! riep de schildwacht woest uit.

De bandiet, die onmerkbaar naderbij was gekomen, had zich zeer snel gebukt, klaarblijkelijk met het doel, de beweging te volbrengen, welke in de volksmond wordt aangeduid met de naam «scheppen».

Maar de man had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Met een bliksemsnelle beweging hief Raffles de rechterknie op en trof hiermede de bandiet met zulk een kracht juist tegen de kaak, dat de man zonder een kreet te slaken als een blok omviel en roerloos bleef liggen.

— Bravo ! riep Brand vol bewondering uit. Dat was een knock-out, zoals ik er niet vaak gezien heb!

— Bind de man maar gauw : nu hij ons niet wil voorgaan, is het ook volstrekt niet noodzakelijk dat hij ons volgt, zei Raffles.

De bewusteloze bandiet werd in een ommezien gebonden, zodanig, dat het hem onmogelijk zou vallen, zich anders dan sprongsgewijze en dan nog maar zeer langzaam te bewegen.

Zodra dit gedaan was, hervatten de drie mannen de tocht, die zij een ogenblik hadden moeten onderbreken.

De drie mannen gingen nu zeer voorzichtig voorwaarts, totdat zij de top van de lage heuvel hadden bereikt .

Maar ook hier viel nóg niets van het kamp te bespeuren. Waarschijnlijk bevond zich dit aan gene zijde van een klein bos, waarvan de zoom zich op ongeveer een kilometer afstand van de top van de heuvel bevond.

En van dit ogenblik af was de tocht niet zonder gevaar, want de heuvelhelling was slechts hier en daar met een laag kreupelhout begroeid, en het was geenszins onmogelijk, dat zich in het bosje gewapende bandieten ophielden, die misschien wel bevel hadden gekregen, zonder enige waarschuwing

te schieten op iedere vreemdeling, die zich vertoonde.

De drie mannen wierpen zich dus op hun buik en kropen door het hoge gras voorwaarts, de revolver in de vuist en op alle gebeurlijkheden voorbereid.

Zij slaagden er echter in, ongezien de zoom van het bosje te bereiken en nu konden zij zich oprichten en zonder al te veel gevaar verder gaan, want het bleek dat de stammen hier tamelijk ver uit elkander stonden en zo dun waren, dat het niet mogelijk was, er zich achter te verbergen.

Het was hier zeer stil en de drie mannen zorgden er dus voor, niet op dode takken te trappen, terwijl zij slechts fluisterend met elkander spraken.

Nog een kwartier, toen werd het bos steeds ijler en eensklaps ontwaarden zij door het struikgewas heen, een aantal tenten, kampvuren en ook een dozijn bandieten, die er om heen waren gegroepeerd, deels hun ontbijt nuttigend, deels lui op de rug uitgestrekt en een pijp of sigaret rokend.

De tenten waren geplaatst op een soort weide, die slechts aan deze zijde door bomen en struikgewas scheen te worden begrensd, terwijl zij aan de tegenovergestelde kant onmiddellijk overging in de rotselling.

Het was duidelijk, dat de rovers zich hier volkomen veilig gevoelden.

Een weinig afgezonderd van de anderen stond een grote, fraaie tent, waarboven een zwarte vlag wapperde en waarvan de voorzijde half was opengeslagen. Daardoor stond een klein klaptafeltje en daarnaast een vouwstoel, van bonte kussens voorzien. En in die stoel, de benen over elkaar geslagen, zat, of liever lag Romanetti in eigen persoon.

Hij was in hemdsmouwen, want het was reeds zeer warm, maar in zijn gordel stak een breed mes en op zijn rechterheup hing een revolvertas, waaruit de kolf van een colt stak.

Romanetti had blijkbaar zoeven ontbeten, rookte een sigaret en las op zijn gemak een of ander dagblad.

Het zag er alles zo onschuldig uit, dat men een ogenblik moeite had te

geloven, met een der gevaarlijkste boosdoeners van de moderne tijd te doen te hebben en niet met een onschuldige badgast, die zich voor zijn optrekje vermeidde in zijn vacantiengenot.

Raffles had de rovershoofdman het eerst gezien, wees hem zijn beide metgezellen met de vinger aan en fluisterde :

— Daar zit onze man! Een ware idylle! Maar stil eens, wat gaat hij nu doen?

Er waren een paar mannen op de chef toegetreden, die zoeven uit zijn tent te voorschijn waren gekomen en die ieder een zak droegen, welke tamelijk zwaar scheen te zijn.

Een hunner maakte zijn zak los en schudde de inhoud uit op het tafeltje, dat voor Romanetti stond.

— Waarschijnlijk de buit van gisteren, hernam Raffles op zachte toon. Onze vriend schijnt de kas te gaan opmaken.

Inderdaad, Romanetti had zijn stoel wat naar voren getrokken, boog zich nu over de tafel heen en was het volgende ogenblik druk bezig met het tellen van goudstukken en bankbiljetten, waarvan het aantal nauwkeurig scheen te worden genoteerd in een klein kasboek en het sorteren van sieraden.

Raffles zag dit interessante spel een ogenblik aan en bromde toen een weinig ongeduldig voor zich heen :

— Dat kan laat worden! Ik heb nochtans niet veel lust te wachten tot onze vriend met dat belangwekkende werk klaar is. Kom mee, vrienden, wij zullen onze opwachting bij de heer Romanetti gaan maken.

Nog een zestigtal schreden en de drie mannen stonden aan de zoom van de weide, waarop het kamp der bandieten was opgeslagen. Nu pas kregen enige der rovers de drie vreemdelingen in het oog.

Zij waren aanstonds op de been en snelden op hen toe.

Maar Raffles had zijn schreden enigszins verhaast en reeds stond hij, door zijn beide makkers vergezeld, vóór Romanetti.

Hij nam de viltten hoed af, die hij tegen zijn motorkap verruild had,

maakte een buiging en vroeg op de eenvoudigste toon van de wereld :

— Heb ik de eer en het voorrecht, met de heer Romanetti te spreken ?

Romanetti keek snel op en de juwelen voorhanger, die hij juist met aandacht beschouwde, ontviel aan zijn vingers. Hij werd zeer bleek, daarop vuurrood en zijn ogen kregen een woeste uitdrukking. Hij sprong met zoveel drift op, dat hij bijna het tafeltje met de gestolen sieraden had omgeworpen, tastte naar zijn revolver en schreeuwde op hese toon :

— Wat heeft dat te betekenen ? Wie zijn jullie ? Hoe komen jullie hier ?

Hij scheen het antwoord niet eens af te wachten, maar keek rond als een getergde leeuw, terwijl zijn ogen bliksems schoten. De bandieten, die naderbij waren gekomen, keken schuw voor zich en deinsden achteruit als geslagen honden.

Want hun meester scheen hun allen te vragen, hoe het mogelijk was, dat een vreemdeling tot hem kon doordringen, zonder er het leven bij in te schieten.

Raffles had de beweging van de bandiet goed gezien, maar zijn stem klonk nog even hoffelijk en kalm, toen hij voortging :

— Laat uw revolver maar zitten, mijnheer Romanetti ! Foei ! Gij zijt door zestig vastberaden mannen omringd, wij zijn slechts met ons drieën ! Het is waar, ook wij zijn goed gewapend, wij zijn geen al te slechte schutters, maar toch, de overmacht is wel wat groot, nietwaar ?

Romanetti scheen dit ook in te zien, want hij liet de kolf van zijn revolver, die hij reeds omklemd had, los en zei op gesmoorde toon :

— Gij hebt gelijk, vreemdeling ! Als ik het niet wil, dan verlaat gij niet levend mijn kamp. Zeg mij eerst, hoe gij hier zijt gekomen.

— Van gindsen heuvel, mijnheer Romanetti, antwoordde Raffles, met een verklarend handgebaar.

— En, mijn schildwacht heeft u on-

gehinderd laten passeren ? riep de ro-verhoofdman met vlamme blik. Dat zal hem berouwen.

— Neen, gij moogt er de man geen verwijt van maken, mijn waarde heer, hernam Raffles haastig. Ik verzeker u, dat hij heeft gedaan wat hij kon om ons tegen te houden, maar, om uw eigen woorden te gebruiken: de overmacht was te groot ! Wij hebben hem kunnen overvallen !

— Hebt gij hem gedood ? riep Romanetti op woeste toon.

— Waarvoor ziet gij ons aan ? Voor sluipmoordenaars soms ? vroeg Raffles op koele toon, terwijl hij de bandiet van uit de hoogte aankeek. Wij hebben hem slechts machteloos gemaakt, er is verder geen haar op zijn hoofd gekrenkt.

Romanetti vroeg toen :

— Zeg mij wie gij zijt en hoe gij dit kamp ontdekt hebt ? En dan wil ik weten, wat gij van mij wilt ?

— Gij vraagt wel wat veel op eens, mijn waarde heer en ik weet zelfs niet, of ik u op al die vragen wel kan antwoorden, hernam Raffles kalm. Wie ik ben ? Een Engelsman, evenals mijn beide metgezellen. Hoe ik uw kamp ontdekt heb ? Dat is een klein geheim, dat ik liever voor mij houd ! De derde vraag is echter het meest belangrijk en die wil ik u ook aanstonds beantwoorden. Ik kom namelijk een beroep doen op uw gevoel van eer. Ik zal kort zijn. Een uwer mannen heeft bij de overval, welke gisteravond op de reiskoetsen gepleegd werd, of beter gezegd daarna, een lid van het reisgezelschap, een pas gehuwd Engels vrouwtje ontvoerd, met een doel, dat ik u wel niet nader zal behoeven te verklaren. Welnu, wij hopen nog bijtijds te zijn gekomen, om te beletten dat die man zijn plan volvoert.

Romanetti had met gefronste wenkbrauwen naar deze korte uiteenzetting geluisterd en antwoordde nu op gedempte toon, terwijl hij zenuwachtig op zijn lippen beet :

— Gij moet u vergissen, mijnheer, er zijn hier geen vrouwen in het kamp ; ik laat dit ook nimmer toe, zolang wij

aan het werk zijn. Wanneer gij wilt, kunt gij u persoonlijk overtuigen van de waarheid mijner bewering.

— Ik heb ook niet gezegd dat zij hier is, hernam Raffles. Wanneer de schurk, die haar ontvoerde, na haar echtgenoot zwaar te hebben gewond, overtuigd is, dat gij nooit zoudt toestaan, dat hij zijn buit binnen in het kamp bracht, dan heeft hij haar natuurlijk op een andere plek verborgen!

Even heerste er zwijgen. Romanetti had de stoutmoedige indringer strak aangekeken, met een flikkering van woede in zijn donkere ogen en hernam

— Wie was de man die het deed? nu:

— Het was de zogenaamde gids, die het reisgezelschap verraderlijk in een hinderlaag heeft gelokt en dus ook de onmiddellijke oorzaak is geweest, dat een der reizigers werd doodgeschoten, terwijl een andere zwaar gewond werd. Zijn naam is Farrucio.

— Ik zou u aanraden, vreemdeling, wat meer op uw woorden te letten, wanneer gij over mijn optreden spreekt, riep de roverhoofdman op heftige toon.

— Aha! Ik zie het al, gij hebt zeker iets tegen het woord «verraderlijk», hernam Raffles bedaard. Inderdaad, dat moet ook niet zeer aangenaam in de oren klinken van een man, die zich steeds zoveel op zijn ridderlijke eigenschappen laat voorstaan. En toch zal ik die uitdrukking moeten handhaven, het was een hinderlaag, hoe gij het ook wendt of keert. Maar laten wij ons niet ophouden met dergelijke futuliteiten; de hoofdzaak is dat gij Farrucio beveelt, die jonge vrouw onmiddellijk vrij te laten.

— En als ik zou weigeren dat te doen? Als ik zou zeggen, dat het mij niet aangaat, op welke wijze mijn manschappen zich wenssen te vermaken?

— Ik zou zeggen mijnheer Romanetti, dat men u ten onrechte de naam van «gentleman» heeft gegeven, antwoordde Raffles kortaf, terwijl zijn staalgrijze ogen zich in die van de rover boorden.

— Ik zal het u bewijzen, vreemdeling, dat gij voorbarig over mij schijnt te oordelen; ik zal Farrucio in uw bijzijn ondervragen; daar komt hij juist aan.

Inderdaad, de ontrouwe gids werd zichtbaar te midden van zijn kameraden, waarvan enigen hem blijkbaar hadden gewaarschuwd.

Deze trad onbeschroomd nader, toen Romanetti hem wenkte en bleef, met zijn breedgerande hoed in de hand, voor zijn chef staan.

— Farrucio, deze vreemdelingen zeggen dat gij een vrouw in het kamp hebt gebracht! De vrouw van een ander. Is dat zo?

— Neen, chef! antwoordde Farrucio, zonder zijn ogen neer te slaan. Dat is gelogen.

— Een ogenblikje! kwam Raffles tussenbeide. Ik heb niet gezegd dat deze man zijn slachtoffer heeft hier gebracht, ik heb er hem slechts van beschuldigd, dat hij haar ontvoerd heeft. Zoudt gij hem dat niet eens willen vragen?

— Is het waar Farrucio, dat gij gister avond een van de heren van het reisgezelschap zwaar hebt gewond en zijn vrouw hebt ontvoerd?

— Dat is inderdaad zo, chef! Ik wist niet dat dit ons verboden was!

— Genoeg! Waar is die vrouw?

— Zij is mij weer ontlopen, chef! antwoordde de bandiet.

Om de lippen van Romanetti vertoonde zich een vage glimlach, toen hij zich weer tot Raffles wendde en zei:

— Gij hebt het gehoord, mijnheer. De schone hinde schijnt de jager weer ontvloden te zijn. Het spijt mij werkelijk meer dan ik u zeggen kan, dat het zo moest lopen, maar ik ben er van overtuigd, dat zij zich wel weer bij haar metgezellen zal weten te voegen, zeer verheugd wellicht, dat zij dit belangwekkende avontuur heeft beleefd.

Op het gelaat van de Grote Onbekende was op dat ogenblik niets anders te lezen dan diepe teleurstelling, en al was Romanetti een goed men-

senkenner, hij kon toch onmogelijk na- gaan, wat er op dat ogenblik in het binnenste van de ongewenste bezoeker omging.

In dat geval moet ik mijn zending natuurlijk als geëindigd beschouwen. Wanneer de jonge vrouw ontkomen is, dan moeten wij ons in het onvermijde- lijke schikken en ik hoop van ganser harte dat zij niet in het gebergte zal verdwalen. (Mijnheer Romanetti, wij hebben de eer en daar ons hier verder niets meer te doen blijft, zullen wij zo vrij zijn, ons weer te verwijderen.

Raffles maakte een buiging voor de roverhoofdman en reeds wilde hij weer in het kreupelhout terugtreden, toen de scherpe stem van Romanetti klonk, die riep :

— Een ogenblik, Signor.

Raffles wendde zich met een vragen- de blik weer om. Er lag een wrange glimlach om de dunne lippen van het bendehoofd, toen hij vervolgde :

— Ik mag toch niet veronderstellen mijne heren, dat gij zult heengaan, zon- der een klein souvenir bij ons achter te laten? Een herinnering aan uw be- zoek, hoewel ik dat volstrekt niet ge- wenst heb ?

— Een souvenir ? herhaalde Raffles langzaam. Wat wilt gij daarmee zeg- gen ?

— Wel, moet ik nog duidelijker zijn? Gij hebt daar een fraaie ring aan uw vinger, een uwer metgezellen is de be- zitter van een goude horloge en ik ben overtuigd, dat uw portefeuilles goed gevuld zijn met bankbiljetten en uw beurzen met goudgeld. Ik stel u voor, dat alles bij ons achter te laten, alleen maar bij wijze van vriendelijk aanden- ken.

Raffles stak de hand in zijn binnen- zak, haalde er een fraaie portefeuille van marokkijn leder uit en stelde die Romanetti met een sierlijk gebaar ter hand.

— Ziedaar, mijn waarde heer Ro- manetti, antwoordde hij, zonder een zweem van leedwezen of boosheid. Het is niet ons doel een onaangename

herinnering bij u achter te laten.

Hierop wendde hij zich tot Brand en zei :

— Kom amice, waarop wacht gij nog ? Geef dat horloge onmiddellijk over, mijn ring gaat er ook nog bij. Ziezo, dat is alles. Want de inhoud van onze beurzen heeft niets te betekenen, mijnheer Romanetti. En gij zult ons toch zeker niet de schande willen aan- doen, ons te fouilleren, nietwaar?

Romanetti had de portefeuille geo- pend en vluchtig nagekeken en zei nu, terwijl hij een kort lachje liet horen :

— Zo is het wel voldoende. En maak nu maar spoedig dat gij wegkomt, want ik mocht anders toch nog eens op mijn besluit terugkomen en u tot op het hemd laten uitschudden.

Hij maakte een minachtend gebaar en wilde zich reeds verwijderen, na de ander de rug te hebben toegekeerd, toen hem iets scheen in te vallen. Hij draaide zich weer om en vroeg Raffles, terwijl hij hem onderzoekend aankeek :

— Dat is waar, wilt gij mij nu einde- lijk eens zeggen op welke wijze gij mijn schuilplaats zo spoedig hebt kunnen bereiken ?

— Ik heb u al gezegd, signor Roma- netti, dat ik dit als een geheimpje moet beschouwen.

— Maar weet gij wel, dat ge mij in groot gevaar kunt brengen, of mij al- thans kunt noodzaken, deze plek tegen mijn zin spoedig weer te ontruimen? riep Romanetti op heftige toon, terwijl zijn zwarte ogen van woede fonkelden.

— Dat alles weet ik, Signor Roma- netti. Het spijt mij inderdaad, als gij gelooft, daardoor in ongelegenheid te komen, maar de zaak ligt er nu een- maal toe. Gij kent hier het gebergte op uw duimpje en ik ben er van overtuigd, dat gij ook elders wel een voortreffelij- ke kampplaats zult kunnen vinden.

Er lag iets als bewondering in de blik van de roverhoofdman, toen hij na eni- ge ogenblikken hernam :

— Ik moet u zeggen, dat gij van een stoutmoedigheid zijt, die aan het onge- looflijke grenst. Misschien is het juist

daarom, dat ik u hier ongehinderd vandaan laat gaan. Het is uw geluk dat ik er zeker van ben, dat de gendarmes mij toch niet zullen kunnen vinden.

En nu wendde hij Raffles voor goed de rug toe. Het volgende ogenblik waren de drie mannen weer in het struikgewas verdwenen.

Zij liepen enige tijd zwijgend voort, zoveel mogelijk dekking zoekend, daar het lang niet vaststond, dat Romanetti geen berouw zou krijgen en hen enige zijner mannen achterna zou zenden en zij hielden pas weer stil, toen zij ongeveer een halve kilometer hadden afgelegd.

Henderson was de eerste die iets zei en met moeilijk verborgen woede in zijn stem sprak :

— Ik vraag u wel verschoning, Mylord, maar als ik iets te zeggen had gehad, dan had ik liever mijn hand afgekapt dan die schurk met zijn gepommadeerde tronie, al was het maar een penny, af te staan.

— Is het dat wat je hindert, James? vroeg Raffles lachend. Dan kan ik je aanstonds gerust stellen, mijn vriend. Want alle bankbiljetten waren vals, het gouden horloge was van koper, de grote diamant was van glas en zelfs de zogenaamde marokkijn lederen portefeuille was van het ordinairste oorlogsgoed gemaakt, dat men zich kan voorstellen en indien men dat vod geregeld gebruikte zou het binnen een week aan flarden liggen.

HOOFDSTUK VI

DE GEVANGENE IN HET HOL

Brand, die al die tijd had gezwegen, vroeg nu op zachte toon :

— Nu onze zending mislukt is, keren wij zeker aanstonds terug ?

— Wat is dat nu ? Heb je dan werkelijk in ernst geloofd, dat die schurk van een Farrucio de waarheid sprak, dat Ellen Keystone inderdaad is ont-snapt ? Dat was natuurlijk maar een uitvlucht, ik weet zeker dat hij haar ergens heeft verborgen. Daarvoor behoefde men maar op de uitdrukking van zijn valse tronie te letten.

— Dus, ons werk is nog niet afgelopen ?

— Integendeel, het begint nu pas.

— Wat ben je voornemens ?

— Ik wil hier in de buurt blijven en die Farrucio bespieden ; het is zo goed als zeker, dat de bandiet vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, zodra hij zijn kans schoon ziet, zich weer naar zijn slachtoffer zal begeven. Een onzer moet hier blijven. Daarvoor ben jij het best geschikt, Charles, want jij bent de kleinste. Henderson zal zich intussen met mij naar de vliegmaschine begeven, en daar zullen wij enige vermommingen gaan halen, welke ons waarschijnlijk wel te pas zullen komen. Wij zullen er verstandig aan doen wanneer wij ons onkenbaar maken, want het zou lelijk met ons kunnen aflopen, indien de ban-

dieten ons hier opnieuw aantreffen. Ik ben zeker, dat Romanetti er nu reeds spijt van heeft, ons ongehinderd te hebben laten gaan !

Raffles en Henderson prentten zich nauwkeurig de plek in het geheugen, waar zij Brand achter lieten en deze zou zijn schuilplaats voorlopig kiezen in de dicht begroeide kruin van een eeuwenoude, prachtige eik, vanwaar hij het kamp met behulp van een verrekijker in het oog zou kunnen houden, zonder dat men hem zelf zou kunnen ontdekken.

De kreet van de bergarend zou het sein zijn voor de vrienden, wanneer Raffles en Henderson wellicht van de goede weg mochten afdwalen.

Ten slotte werd afgesproken dat Brand, mocht hij Farrucio geheel alleen zien weggaan, de bandiet zou naluipen, teneinde te zien waar hij bleef.

Brand klauterde niet zonder moeite in de boom, waarbij Henderson zijn onwaarderebare diensten bewees en Raffles en de reus vertrokken.

Er verliepen omstreeks twee uren alvorens Brand, die zijn hoge uitkijkpost geen ogenblik verlaten had, en het kamp voortdurend in het oog had gehouden, op enige afstand de kreet van de bergarend vernam.

Hij antwoordde dadelijk en enige minuten later zag hij beweging in het struikgewas waaruit twee gedaanten opdoken, die hij niet aanstonds herkende, ofschoon hij begreep, dat het Raffles en Henderson moesten zijn.

Zij droegen de kleren van de vrijbuiters der bergen en de reus had met zijn verwarde zwarte baard, zijn bruine huidskleur en zijn lange zwarte lokken een waarlijk schrikwekkend uiterlijk.

Evenals Raffles droeg hij hoge kaplaarzen, een rood hemd, een korte fluwelen broek en een wambuis van dezelfde stof.

In zijn gordel stak een vervaarlijk mes en een korte, verdragende buks was aan een riem over zijn schouder gehangen. Hij droeg een groot pak op de rug en Brand begreep aanstonds, dat zich hierin zijn eigen kostuum zou bevinden, hetwelk hij zou moeten aantrekken.

De twee gewaande rovers traden nu voorzichtig op de open plek, in welks midden zich de eik verhief en het duerde niet lang of zij hadden Brand op zijn hoge zitplaats ontdekt.

De jonge man klom met de lenigheid van een aap naar beneden, liet zich van de onderste dikke tak in het gras vallen en drukte Raffles de hand.

— Valt er iets te melden? vroeg deze aanstonds.

— Volstrekt niets, Edward, antwoordde Brand. Ik meende een ogenblik te hebben gezien, dat er toebereidselen voor het vertrek werden gemaakt, maar er schijnt weer een tegenbevel te zijn gegeven; Romanetti is zeker van mening, dat er volstrekt geen haast bij de zaak is, en dat hij wel tot vanavond kan wachten.

— En Farrucio?

— Die zit nog altijd kaart te spelen met een paar van zijn makkers en hij heeft een van hen reeds tegen de grond geslagen, na een hevige ruzie, waarbij zelfs Romanetti te pas is moeten komen. Ik kon dat alles zeer duidelijk door mijn kijker waarnemen.

— Hij bevindt zich dus nog in het kamp?

— Nog altijd!

— Zoveel te beter. Kleed je dan spoedig aan, trek deze kleren aan, die je het uiterlijk zullen geven van een echte bandiet en dan moeten wij het kamp zo dicht mogelijk zien te naderen, want wij mogen die schurk van een gids thans vooral niet uit het oog verliezen!

Nadat de kleren van Brand in een vossenhol waren verborgen, togen de drie mannen dadelijk op weg op hun buik voortkruipend.

Zij hielden halt op een dicht begroeide plek van het bos, tamelijk hoog boven het kamp gelegen en vanwaar zij dit uitstekend konden overzien, zonder gevaar voor ontdekking.

Zij aten hier iets van de meegenomen, verduurzaamde levensmiddelen, scheepsbeschuit, ossetong en sardines, en het smaakte hun voortreffelijk, want het was reeds vrij laat in de middag geworden.

En van dat tijdstip af wachtten zij met het geduld van een kat, de revolver bij de hand, de blik steeds op het kamp aan hun voet gericht, waar zij alles duidelijk konden gadeslaan.

Het was omstreeks zes uur in de avond en reeds begon de vallei zich met schemering te vullen, daar de zon reeds achter de toppen der bergen was verzonken, toen Brand, die zijn kijker weer voor het oog had gebracht, Raffles aanstootte.

— Farrucio sluipt er tussen uit, zei hij zachtjes.

Hij had goed gezien, de bandiet, die enige tijd met de handen in de zakken had rondgeslenterd, verliet op dat ogenblik, schijnbaar zonder dat iemand acht op hem sloeg, het kamp.

Hij maakte een tamelijk grote omweg, en een ogenblik was hij zelfs uit het gezicht verdwenen, maar niet lang daarna kregen de drie bespieders hem weer in het oog, toen hij zich had opgericht, en met haastige schreden een smal pad volgde, dat door het bos voerde, op ongeveer 150 meter van de drie mannen verwijderd.

Zo snel zij konden, gingen de drie mannen hem achterna, zorg dragend, zo weinig mogelijk gerucht te maken en dekking zoekend achter alle bosjes van dicht struikgewas, welke zich op hun weg voordeden.

Hier, onder het dichte loverdak was het reeds tamelijk duister en zij moesten zelfs hun schreden verhaasten, teneinde de bandiet niet uit het oog te verliezen.

De achtervolging had reeds bijna een uur geduurd en de drie mannen bevonden zich op een woest gebied, bezaaid met zeer grote rotsblokken, toen Brand eensklaps fluisterde :

— Maar voor de drommel, het zijn er twee !

— Dat meende ik ook reeds zoeven te hebben gezien, mijnheer Brand, zei Henderson op zachte toon. Ik dacht echter dat ik mij vergiste.

— Laten wij ons haasten, vrienden, het bevalt mij niet, liet de gedempte stem van Raffles zich horen. Zij lopen niet samen, maar de tweede man schijnt Farrucio te volgen.

— Je hebt gelijk, en ik meen hem te herkennen, het is de kerel, die hij bij het kaartspelen heeft neergeslagen.

Raffles antwoordde niet, maar verhaastte zijn schreden.

De afstand tussen de beide bandieten en de drie achtervolgers bedroeg op dat tijdstip nauwelijks honderd meter, maar eensklaps was het, alsof Farrucio en de man die hem volgde door de aarde waren verzwolgen, er viel in de steeds toenemende duisternis niets meer van hen te bespeuren.

Een ogenblik stonden zij in beraad en toen fluisterde Henderson, die van strijd lust blaakte :

— Ik heb hen het laatst bij dat reusachtige rotsblok gezien, mylord. Daar moeten zij achter verdwenen zijn.

Het duurde niet lang of de drie mannen hadden het grote rotsblok bereikt, hetwelk aan de voet van een vrij sterk glooiende rotshelling was neergevallen, maar daar achter bevond zich niemand, ieder spoor van de beide bandieten scheen te zijn uitgewist.

Maar eensklaps richtten zij luisterend het hoofd op ; zij meenden stemmen te horen, uit de richting van een dicht bosje, halverwege de helling.

Onmiddellijk snelden zij er heen, maar zij hadden de helft van de weg nog niet afgelegd, of er klonk een doordringende, rauwe gil, dadelijk daarop gevolgd door een duivels lachje, en de luide kreet van afschuw, door een vrouw geslaakt.

Zo snel zij konden, ijlden de drie mannen voort en spoedig hadden zij de plaats bereikt waar zich de ingang bevond van een vrij groot hol, dat vaag verlicht werd door een lantaarn.

Achter in het hol, dat ongeveer vier meer diep was, lag een jonge vrouw, aan handen en voeten gebonden.

Het was Ellen Keystone.

Half over haar heen gebogen stond een kerel met een afschuwelijk grijnzend gelaat, en iets meer naar voren lag het bewegingsloze lichaam van Farrucio voorover. Tussen de beide schouderbladen stak het heft van een lange, scherpe dolk.

HOOFDSTUK VII

WAAR ROMANETTI HET ONDERSPIT DELFT

Op het horen van de naderende schreden wendde de kerel, die reeds de handen naar de dodelijk ontstelde jonge vrouw had uitgestrekt, zich om, en met een kreet van dierlijke woede tastte hij naar zijn revolver.

Maar reeds was Henderson bij hem. Deze greep hem in de borst en slingerde de schurk met zoveel geweld terzijde, dat hij met het hoofd tegen de zijwand van het hol bonsde en half versuft bleef liggen.

In een oogwenk was Raffles naast de jonge vrouw neergeknield en sneed met een vlugge beweging de koorden door, die haar armen en enkels omsnoerd hielden.

Ellen Keystone scheen door deze snelle opeenvolging van gebeurtenissen, niet goed te begrijpen wat dit alles had te betekenen en staarde Raffles met grote ogen aan, die zich langzaam met tranen vulden. Eindelijk kwam het snikkend over haar lippen:

— Ik dank u ! Ik dank u ! Gij zijt immers vrienden ?

— Dat zijn wij, mevrouw, antwoordde Raffles in het Engels. Stel u gerust, wij zijn niet wat wij schijnen, wij zijn vermomd.

— Goddank, dat gij gekomen zijt, snikte de jonge vrouw. Mijn man ? Is mijn man hier ?

— Neen mevrouw, antwoordde Raffles op ernstige toon. Ik mag het u niet verzwijgen, dat uw man ernstig gewond werd door de bandiet, die hier door een zijner vijanden voor uw ogen werd neergestoken, maar hij is gelukkig thans buiten gevaar en gij zult hem spoedig kunnen bezoeken. Wij zullen u aanstonds bij hem brengen. Zeg mij, gij zijt toch ongedeerd ?

Raffles had naar de schrammen gekeken, die hier en daar over het bleke gelaat en de polsen van de jonge vrouw liepen.

Een vlammend rood steeg in de wangen van Ellen Keystone op, toen zij op fluisterende toon antwoordde :

— Ik heb met de ellendeling op leven en dood moeten worstelen, want ik begreep maar al te goed waarom hij mij ontvoerd had. Maar ten slotte deinsde hij toch af, onder het uiten van de vreselijkste bedreigingen.

— Gij waart toen natuurlijk nog niet gebonden ?

— Neen, dat deed hij pas later. Hij zei dat hij mij wel zou weten te temmen en dat honger en dorst mij wel

wat toegeeflijker zouden maken. Maar ik zweer u, ik zou liever van honger en dorst zijn omgekomen, dan dat ik tot speelbal zou hebben willen dienen van die bandiet.

— Ik geloof u, mevrouw, zei Raffles eenvoudig. Gij zult wel verhongerd zijn; gij hebt allereerst behoefde aan voedsel.

— Ik zou liever eerst wat willen drinken, zei de jonge vrouw op zwakke toon.

Aanstands verliet Brand het hol en ging zijn veldfles vullen met fris water uit het bergstroompje, dat hij zoeven in de onmiddellijke nabijheid had waargenomen.

Een ogenblik daarna kon de geredde jonge vrouw zich verkwikken met enige teugen van het koele nat. Henderson had intussen het hol doorzocht en in een hoek een brood en wat schapenkaas gevonden.

En zo hongerig was de jonge vrouw, dat zij zelfs het droge brood en de niet meer verse kaas niet graagte at.

Raffles keek toe en zei na enige tijd:

— Zodra gij u sterk genoeg voelt, mevrouw, zullen wij ons op weg begeven, want het is niet onmogelijk dat dit hol ontdekt wordt en dan zoudt gij opnieuw aan een groot gevaar blootstaan.

Geholpen door Raffles en Brand stond Ellen Keystone op en zei gevoeld de zich sterk genoeg om te gaan.

De tocht nam een aanvang, maar niet dan nadat Raffles de moordenaar verbonden had en een kruik water naast hem had neergezet, want Raffles kon het niet aanzien de bandiet hier als een hond te laten sterven.

Zo snel het onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, werd de terugtocht aanvaard, ongeveer tot aan de plek, waar de zware eik stond, welke Brand tot uitkijkpost had gediend, om daarna het vliegtuig ongedeerd terug te vinden.

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, die hier over een vliegmaschine de beschikking heeft en die de stoutmoedigheid heeft bezeten midden in dit gebergte te landen? riep mevrouw Keystone uit.

— Dat zult gij waarschijnlijk morgen weten, mevrouw, antwoordde Raffles. Ik kan het u tot mijn spijt thans nog niet zeggen. Wees nu zo goed plaats te nemen in de machine; wij zullen u vlak bij Ajaccio afzetten, zodat gij onmogelijk zult kunnen verdwalen. Wat ons betreft, wij moeten nog een appeltje schillen met mijnheer Romanetti en consoorten.

Ten uiterste verbaasd en nadat zij Raffles enige ogenblikken aandachtig had aangekeken, klom de jonge vrouw in de vliegmaschine.

Raffles wisselde op zachte toon enige woorden met Henderson, die knikte en toen kalm plaats nam op een rotsblok, niet ver van de rand van het plateau. Brand en Raffles bestegen op hun beurt de vliegmaschine, de eerste haalde de kleine hefboom over, waardoor de schroef begon te draaien en een seconde later steeg de vliegmaschine pijlsnel de lucht in.

Binnen een paar minuten was hij over de berggordel gevlogen, zowel als over de brede laagvlakte, welke Ajaccio van de kampplaats der bandieten scheidde en daalde terzijde van de straatweg in een weiland, op geen honderd passen van de eerste huizen der kleine stad, die reeds van verre te herkennen was aan de lichten.

Brand steeg alleen uit, hielp Ellen Keystone, om op haar beurt de machine te verlaten en bood haar de arm om haar een eindweegs te vergezellen tot zij het stadje zou hebben bereikt.

Een ogenblik later besteeg Brand opnieuw het vliegtuig en aanstands steeg de «Duivel der Lucht» op en aanvaardde de terugtocht.

Drie minuten later daalde zij weer op de hoogvlakte, waar Henderson met behulp van de drie elektrische zaklantaarns een driehoekig landingsterrein had afgebakend, zodat de landing zonder enig gevaar kon plaats vinden.

Het was omstreeks elf uur in de avond toen een der wachtposten van het kamp opsprong, en op zachte, maar dreigende toon de vraag stelde:

— Wie daar?

De vraag was gericht tot een donkere gedaante, die zich zoeven vertoond had aan het begin van de open plek, welke aan de bewaking van de schildwacht was toevertrouwd.

— Ik ben het, Garcia! klonk het op schorre toon gegeven antwoord.

— Ben jij het? zei de schildwacht verbaasd. Dio santo, wat zie je er uit!

Inderdaad, het hoofd van de man, die daar naderde, was omzwachteld, en zijn ene arm zat eveneens in een verband gepakt.

— Wat is er toch met je gebeurd, man? herhaalde de schildwacht verbaasd. Waar kom je vandaan?

— Regelrecht uit de hel, geloof ik, antwoordde Garcia op woeste toon. Ik heb die vervloekte Farrucio daarenboven zijn bekomst gegeven en het kwam hem toe, dubbel en dwars! Je hebt zelf gezien hoe hij mij vanmiddag bij het spel heeft neergeslagen en ik wilde het blanke duifje hebben, dat hij had weten te ontvoeren! En luister nu! Ik sloop hem na, en ik zag dat hij een rotshol binnenging, waar hij die Engelse vrouw gevangen hield. En, ik heb hem neergestoken!

— Dat kon je opbreken, Garcia, zei de schildwacht verschrikt. Weet je dan niet dat Farrucio goed stond aangeschreven bij de chef?

— De chef heeft ons nooit belet, een vendetta te voltrekken, gromde Garcia. Maar laat mij eerst uitvertellen! Ik dacht dat ik nu gemakkelijk spel had met die mooie Signorina, maar juist toen ik... een gesprek met haar wilde beginnen, werd ik overvallen door een reusachtig gebouwd man, ik tuimelde tegen de muur, en toen verloor ik mijn bewustzijn.

— Wat zeg je daar? hernam de schildwacht ontzet. Maar dat moet je aanstonds aan de chef gaan vertellen!

— Dat ben ik ook van plan, als ik

maar wist waar hij zich op dit ogenblik bevond!

— Waar zou hij zich anders bevinden dan in zijn tent in het kamp, ezel! riep de ander uit.

— Breng mij dan bij hem! verzocht Garcia. Ze schijnen mij te hebben verbonden, maar ik voel me flauw en slap door het bloedverlies, en ik weet niet of ik niet onderweg zou neervallen en het is toch noodzakelijk dat de chef weet dat er gevaar dreigt!

De schildwacht scheen een ogenblik te aarzelen, maar toen greep hij zijn geweer, nam Garcia, die van zwakte op zijn benen wankelde, onder de arm, en liep zo snel mogelijk met hem voort, terwijl hij zijn schreden zoveel mogelijk dempte.

De kampvuren waren reeds gedoofd, en de bandieten schenen allen te slapen.

Een half uur verstreek. Toen werd er door een gedempte stem opnieuw gevraagd:

— Wie daar?

Ditmaal was de vraag gesteld door een bandiet, die de wacht hield voor de grote tent, welke Romanetti tot verblijf strekte.

De schildwacht had een lantaarn opgenomen, die naast de tent stond, ~~hield~~ haar even ter hoogte van het gelaat van Garcia, en riep toen uit:

— Voor de duivel, man, ben je van een rots gevallen? Wat is er? Wat wil je hier?

Romanetti scheen wel een zeer lichte slaap te hebben, want op hetzelfde ogenblik werd de lap terzijde geslagen, welke de ingang van de tent afsloot, en de hoofdman, bijna geheel gekleed, op zijn kaplaarzen en zijn wambuis na, vertoonde zich.

— Wat is er te doen? vroeg hij op gedempte toon.

— Hier is Garcia, chef, die er uitziet alsof alle botten in zijn corpus gebroken zijn, antwoordde de bandiet, die op schildwacht had gestaan. En Pietro is bij hem.

— Er is iets ernstigs gebeurd, chef, hier niet ver vandaan, zei Pietro, die Garcia nog altijd ondersteunde, en hij wil het u dadelijk mededelen; ik geloof dat er gevaar dreigt!

Romanetti fronste de wenkbrauwen en wenkte toen Garcia, om de tent binnen te treden.

Daarop wendde hij zich tot Pietro en zei:

— Ga weer op je post! Volg mij, Garcia!

Hij trad de tent binnen, en de zwaar-gewonde bandiet volgde hem. De schreden van Pietro verwijderden zich, en de schildwacht voor de tent hernam zijn eentonige wandeling.

Het inwendige van de tent werd verlicht door een tamelijk helder brandende lantaarn, die was opgehangen aan een haak in het midden van een der stevige tentstokken.

Romanetti had zich languit op een gemakkelijke stoel geworpen, en keek Garcia een ogenblik van onder zijn gefronste wenkbrauwen aan.

Toen nam hij een sigaret uit een doosje, dat op de tafel onder het bereik van zijn hand stond, stak haar aan, en zei op korte toon:

— Laat horen! Wat bazelt Pietro van gevaar? Van welken aard is dat? Staat het in verband met de komst van die drie vervloekte Engelsers?

— Dat moet ik wel vrezzen, Chef!

— Heb je hen soms ontmoet? Heeft er een gevecht plaats gehad?

— Een gevecht kan men het niet noemen, Chef, ik werd onmiddellijk machteloos gemaakt, en door een boom van een kerel tegen de rots gesmakt, zodat ik dacht, dat m'n kop uit elkaar barstte en buiten kennis raakte!

— Waar geschiedde dat?

— In een rotshol, enige kilometers hier vandaan, Chef!

Maar eensklaps hield hij op. Men had het gerucht van een korte worsteling in de onmiddellijke nabijheid van de tent, gevolgd door de doffe val van een lichaam.

Het duurde slechts een seconde, en toen was alles weer stil. De voetstappen van de schildwacht waren niet meer hoorbaar.

Romanetti was met een sprong als van een tijger bij de ingang van de tent, en sloeg het doek terug.

Op hetzelfde ogenblik slaakte hij een onderdrukte kreet van woede, en zijn rechterhand tastte bliksemsnel naar de kolf van zijn revolver, die op zijn heup hing. Maar zijn hand tastte slechts in een legen holster.

Hij wendde zich om en keek in de loop van een revolver, welke Garcia hem voor de neus hield.

— Geen stap, en vooral geen geluid, want ik zou niet aarzelen, met een kogel uit dit wapen een einde te maken aan je misdadig leven, mijnheer Romanetti, zei een zachte, maar dreigende stem.

— Wie ben je? kwam het sissend over de lippen van de bandiet.

— Ik ben John Raffles, gaf de gewaande bandiet ten antwoord, en met een bliksemsnelle beweging van de linkerhand rukte hij het verband van zijn hoofd, dat zijn gelaat voor de helft bedekte. En nu vlug de sleutel! Wat, aarzel je nog? Wel, dan zul je het aan je zelf te wijten hebben, als je nog meer verliest dan je dacht!

Raffles liet een eigenaardig sissend geluid horen, en onmiddellijk trad Henderson binnen, die zoeven de schildwacht op behendige wijze overmand had.

— Neem die kist daar eens op, James, beval Raffles op korte toon.

Reeds had Henderson te tent verlaten, en hij verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles wendde zich tot de bandiet, en zei rustig:

— Gij ziet nu, mijnheer Romanetti, dat het niet steeds voordelig is, kennis te maken met John Raffles! En gij zult natuurlijk ook wel begrepen hebben, dat ik dezelfde ben, als de man die u hedenmiddag bezocht! Wat Farueto betreft, hij is dood, en gij zult

zijn lijk met de dolk van Garcia tussende schouderbladen in een berghol vinden, ongeveer drie kilometer hier vandaan. Daar bevindt ook de echte Garcia zich nog tamelijk ernstig gewond, maar wij hebben hem zo goed mogelijk verbonden. Wat de Engelse dame betreft, zij is inderdaad ontvlucht, en niet slechts in naam, zoals hedenmiddag.

Weer liet Raffles dezelfde sissende klank horen, en Brand trad binnen, die Romanetti met enkele handgrepen stevig boeide, en hem tamelijk onzacht een prop in de mond duwde.

En zo vonden hem een paar uren later zijn volgelingen.

Raffles haastte zich echter met de

buit, die onder meer alles bleek te bevatten, wat er de dag te voren aan de touristen ontstolen was, naar zijn vliegmaschine, en steeg op, zonder dat de bandieten er ook maar het minste begrip van hadden waar de stoutmoedige avonturier gebleven kon zijn.

De ingenieur Keystone kreeg een paar dagen later op geheimzinnige wijze alles terug wat men hem ontstolen had; Raffles had een nauwkeurig onderzoek ingesteld naar hetgeen Romanetti hem had afgenomen.

Enige andere onbemiddelde touristen kregen eveneens het hun ontroofde terug, maar van de rijken hield Raffles alles tot de laatste dollar, het laatste twintig frankstuk, de laatste lire.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Schatkamereiland

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val 2011. — Raffles en Amor 2012. — Nicholson juicht te vroeg 2013. — De Broeder van Nicholson 2014. — Avontuur in België 2015. — De Moord in Kamer 13 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt 2022. — De Waanzinnige 2023. — De gestolen claim 2024. — De Bergduivel 2027. — Het Geheime Document 2028. — De Redding van «Goudhaar» 2029. — «Goudhaar» 2030. — De Smokkelkoningin 2031. — De Misdaad in de trein 2032. — De Revue-Girl 2033. — Professor Shirley 2034. — De Kit van Wong Li 2035. — De Gewaande Radjah 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad 2037. — De Duivels van de Gele Zee 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi 2039. — Vijftig tegen één 2040. — Ilona, de avonturierster 2041. — De Kelder des Doods 2042. — De onverwachte terugkeer 2043. — Rode Bill krijgt een lesje 2046. — Het Juweel van Prins Omar 2047. — Gevaarlijk spel 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank 2049. — De Bende van Myra Bonati 2050. — Merry-Kid de verkiijker 2051. — Het Verlaten Slot 2052. — De Riolen van Parijs 2053. — Rovers en Verraders 2054. — Een documentenjacht 2055. — De Verijdelde Ontvoering 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten 2057. — Een Mislukte Samenzwering 2058. — De Kool des Doods 2059. — Jacht op Fortuin 2060. — De Gouden Wisselbeker 2061. — Een Fatale Vrouw 2062. — Een moderne Blauwbaard 2063. — Een Geheimzinnige Moord 2064. — Een Spaans Drama 2065. — Een merkwaardige diefstal 2066. — Spoken op Marshy Manor 2067. — Chantage en Hypnose 2068. — De Lokstem van het Goud 2069. — Het Geheim van de Boekenkist 2070. — Het Revolutie Complot 2071. — Het Verlaten Huis 2072. — Het Spel met de Dood 2073. — Het Verstoorde Feest 2074. — Russisch Goud 2075. — Een Moderne Robinson 2076. — De Moord in Fenchurch Street 2077. — Het Vloolwonder 2078. — De Raadselachtige Moord 2079. — Een Avontuur in China 2080. — De Verborgene Schat 2082. — De Bende van de Gouden Ster 2083. — Sensatie in de Opera 2084. — De Folterkelder 2085. — De Bedrieger bedrogen 2086. — De Geheimen van Parijs 2087. — Speelzucht en Misdaad 2088. — De Diamanten Spin 2089. — Een duivelse Uitvinding 2090. — Parijse Autobandieten 2091. — Het Trio Desmond 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd 2093. — Als het Goud lokt 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten	2095. — Wie was de Derde Man? 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim 2097. — De Ontvoerde Diplomaat 2098. — Rumor om de Derby 2099. — Gevaren van de Wereldstad 2100. — Moderne Piraten 2101. — Het Filmkasteel 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 2103. — Een Onderaards Drama 2104. — De Verzonken Metropolis 2105. — De Vreemde Chauffeur 2106. — De Moord in het Cabaret 2107. — De Negende Steen 2108. — Onraad in Hollywood 2109. — Ossenkop; gang 5 2110. — De Bende van de «De Ratten» 2111. — Het Avontuur in Hollywood 2112. — De Bende van de Gouden Spin 2113. — Irma Sandrina 2114. — In de val gelokt 2115. — Om een kwart miljoen dollars 2116. — De Giftgas-centrale 2117. — Een mislukte ontvoering 2118. — De Verdwenen Kleindochter 2119. — Helicopter-bandiet 2120. — De Verraderlijke Huisknecht 2121. — Vrouwelijk Lokaas 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 2123. — In het Hol van de Leeuw 2124. — Een Patient verdween 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker 2126. — De pseudo uitvinder 2127. — De Zwarte Kaper 2128. — Moderne Schatgravers 2129. — Liefde en Kunst 2130. — De Moord in Kew Gardens 2131. — De Tijdbom 2132. — Antiquiteiten en Liefde 2133. — De Verijdelde Ontvoering 2134. — Drie Hotelratten 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd 2136. — De Bloedraad 2137. — Een merkwaardig Duel 2138. — Giftgasbandieten 2.139. — Een wanhopige ontsnapping 2.140. — De Erfenis der Caraïben 2.141. — Het Drama in Cromwell Street 2.142. — Het einde van een schurk 2.143. — In het barre Noorden 2.144. — Misdadige Onschuld 2.145. — De Duivel in de Vrouw 2.146. — Het Spook van Sèvres 2.147. — De Dubbelganger 2.148. — Onraad op Drummond Hall 2.149. — Amor en Juwelen 2.150. — Het geheim van de Grot 2.151. — Bernadette's Geheim 2.152. — Diamanten en Liefde 2.153. — Goud onder de Golven 2.154. — Het Geheim van de Grafkelder 2.155. — De Vrouw in het rood 2.156. — Het debuut van Conny Campbel 2.157. — Een voordelig zaakje 2.158. — Een duivels complot 2.159. — De verliefde Juwelier 2.160. — Het Raadsel van King Charles Street 2.161. — Een Corsicaans Avonturier 2.162. — Het Schatkamereiland 2.163. — Rumor in Cromwellstreet

IN VOORBEREIDING :

2164. — In het hol van de leeuw
 2165. — Waar het avontuur lokt
 2166. — De ontvoerde bruidegom